

A LA MARTA

Estava finalitzant el mes d'octubre, la Marta començava a estar nerviosa, ja faltaven poc dies, tan sols dues setmanes.

Se sentia excitada, nerviosa, alegre. Un altre cop podria tornar a sentir un munt d'emocions.

Qui és la Marta – us preguntareu. Doncs bé, la Marta és una dona de mitjana edat, enamorada de la natura, de l'Univers i de la vida.

Ella viu a Sant Andreu de Llavaneres, un poble que pertany a la comarca del Maresme. Està molt satisfeta de viure-hi perquè pot gaudir del mar i la muntanya, dues coses que l'apassionen.

Des de fa cinc anys, participa en una marxa que s'organitza en el poble cada mes de novembre coincidint amb la tardor.

Són uns cinquanta quilòmetres de recorregut, es surt de Viladrau i arriba fins a Llavaneres. És tan feliç realitzant-la que m'ha demanat que us relati la seva experiència.

Comprèn que hi ha persones que per edat, treball o problemes físics no podran mai realitzar-la, però sap que tots poden viure una experiència a través dels altres.

Jo intentaré fer-ho el millor possible i espero que us agradi, només heu de deixar-vos portar.

És divendres, quinze de nombre, cap el vespre, demà serà el dia senyalat.

La Marta comença a fer tots els preparatius. En primer lloc, treu la llista de cada any, on té escrit totes les peces de roba i objectes que necessitarà.

Pantalons llargs, samarreta de màniga curta, una tèrmica, el polar, l'abric, els guants, el barret, el buf, mitjons i bambes. No se sap mai el temps que farà.

A la motxilla posa pantalons curts, una gorra, crema solar i ulleres de sol. El dia és llarg i no pot faltar de res.

Eh! Em deixava el lot, la sortida comença de nit. Un cop tot preparat, sopar i intentar anar a dormir d'hora. Són las nou del vespre, ella sap que és massa aviat, perquè no està acostumada ha anar al llit tan d'hora, però ha de posar el despertador a les tres del matí i el seu cos necessita descansar.

Els nervis la traeixen, no pot adormir-se, se sent emocionada com quan era petita i anava d'excursió. Encara té dins seu la nena que va ser.

Ring! Ring! Ring!

Sona el despertador, ella mira el rellotge, són las tres del matí, no hi ha mandra, s'aixeca ràpidament. Per fi, ha arribat el moment. Es dutxa, es vesteix i va cap a la cuina, no són hores de menjar, però ho fa: unes llesques de pa amb tomàquet i una truiteta, després un cafè amb llet, el cos necessitarà energia.

Tot esta apunt!

Surt de casa per trobar-se amb tot el grup. Arriba a la plaça de l'ajuntament i ja veu l'autobús i els companys. Quina il·lusió! Algunes de les persones ja fa un any que no les ha vist, altres les veu cop al mes i cada any en coneix alguna de nova.

Tots es saluden, es fan petons i d'aquesta manera, mica a mica, van pujant a l'autobús. Arrancant, tots estan contents, es va creant un gran silenci, la gent encara està mig adormida, però la Marta, no. Comença a parlar i sense adonar-se ja es troben a Viladrau.

Baixen tots de l'autobús. Fan veure que tiren un coet de sortida fent un xiulet i així comença la marxa.

Viladrau està dormint, no hi ha sorolls, només silenci, molt de silenci, a mesura que van sortint del poble i s'endinsen al bosc, hi ha molta més foscor, és aleshores quan ella alça el cap i veu un preciós cel.

Un cel ple d'estels que els il·lumina. Ella els contempla i s'hi fixa com es formen les constel·lacions, l'Óssa Major, l'Óssa Menor, Cassiopea, comença a emocionar-se, hi ha molta bellesa en aquest univers desconegut, no sap perquè, però té una alegria interior increïble, i somriu en aquest cel meravellós que l'acompanya cada nit de la seva vida.

Aleshores va recordar una nit que amb un amic contemplaven el cel i aquest li va dir:

- Fixat, aquesta llum que veiem en aquest moment, ve de tan i tant lluny que ha hagut de passar anys abans no ens ha arribat a nosaltres, tants que possiblement quan va sortir, en el nostre planeta hi vivien els egipcis.

Ella es va sentir petita, molt petita, davant d'aquesta immensitat de l'Univers. Va pensar com d'increïble, meravellós i misteriós n'és. A continuació van sortir a la carretera que els portarà fins a Sant Marçal, és un tram d'asfalt, no és gaire agradable per a caminar, però la bona companyia fa que mai se'n adonin.

Abans d'arribar a Sant Marçal, troben a mà dreta uns encisadors boscos de faigs amb totes les tonalitats de la tardor, envoltats de les boires del matí, sembla un bosc de fades.

Per la part esquerra comença a clarejar, una llum vermella surt per l'horitzó i al fons el mar. Falten ulls per admirar tanta bellesa. En el grup se sent: Mireu! Mireu! Està sortint el sol! Ei! No us ho perdeu!

Altres:

Oh! Oh! Quins boscos! Quins colors! Quina meravella!

I així fins arribar a Sant Marçal, allà està el primer avituallament. Fa fred però el col·laboradors de l'avituellament ja tenen preparada llet calenta, el cafè, els Donuts, les ensaïmades, la xocolata, tots s'agrupen i gaudeixen de l'esmorzar. Proper avituallament, Font Martina.

La Marta sap que ara entraven al millor tram de l'excursió i es prepara per rebre un munt d'emocions.

Han deixat la carretera per agafar una pista que el endinsarà al bosc. Sense adonar-se està envoltada de faigs, és un bosc preciós. La tardor està en el moment idoni, tots els colors: grocs, ocres, marrons, taronges i vermells. Cada un dels arbres són una admiració. Ningú parla, hi ha molta bellesa, es crea silenci agradable.

Ella intenta fotografiar mentalment el lloc, perquè aquestes imatges li serveixen a la vida real per a suavitzar els moments problemàtics. La bellesa de la natura consola l'ànima. Ningú diu res, ningú vol que s'acabi però el bosc els deixa, ara els hi vindrà un tram dur, un corriol petit, molt estret, ple d'esbarzers, hauran de trepitjar aigua, baixar una fort pendent, hauran d'anar en compte.

La Marta sempre compara aquest tros del recorregut amb aquells moments més durs que la vida, de vegades ens porta, però també sap per experiència, que tot s'acaba, i d'aquesta mateixa manera es troben sortint a la carretera de Font Martina. En aquest lloc es tornen a ajuntar, sucs, xocolata, plàtans, etc... han d'anar recuperant les energies.

Ja estan deixant el Montseny darrera. El paisatge comença a canviar, a mesura que van baixant troben boscos d'alzines i camps de cultiu, es veuen els primers pobles. La Marta sent tristesa. Es dirigeixen cap a la serralada del Montnegre, han de travessar la carretera de Sant Celoni.

La Marta al travessar la carretera té una forta sensació de companyonia, sent com una mà li agafa la seva i li diu:

- Vigila! Són dos carrils de cotxes i hi ha molt de trànsit, és perillós, vinga! Un, dos, tres, ja! Primer tram creuat!

Tornem-hi:

- Un, dos, tres, ja! Carretera travessada.

Ara ja estan tots a l'altre costat, aquí ella us vol explicar una anècdota. Cada any trobem una prostituta asseguda en una cadira amb un faldilla ben curta, tot i que fa molt de fred. Curiós, molt curiós, els homes no poden evitar-ho. Que si no te fre, que ara li tallem el negoci. Si alguna any, ella no hi fos la trobaríem a faltar. Ella sense saber-ho també forma part de la marxa.

Comencen a estar una mica cansats i han de buscar motivació per continuar. La Marta sent veus que diuen:

- Vinga! Vinga! Nois! Aviat escudella i carn d'olla.

Ella sap que un cop arribi a Vallgorguina hi haurà una forta pujada però després un gran dinar, això li donarà ànims i motivació per continuar. Arribant a Vallgorguina troben tot un passeig de plataners, aquests, ja han perdut totes les seves fulles i el terra és una catifa de fulles seques. La Marta no pot resistir, trepitja les fulles, l'encanta sentir el crec, crec, crec. Al caminar, de tant en tant, dona una patadeta per aixecar-les del terra, es diverteix molt i els altres com ja la coneixen riuen. Finalitzant aquest passeig arriben al poble de Vallgorguina però ells el travessen per darrera, s'hi troben el camp de futbol i la gran pujada abans de dinar. Silenci absolut, la pujada és molt forta i no es poden malgastar les energies. Quan arriben a dalt tots estan molt contents, troben una gran taula parada, és fantàstic, allà, al mig del bosc, entre alzines, tots sentats menjant una bona escudella, en plats de ceràmica i coberts. Realment un luxe. El cel és nítid i el sol radiant, són moments inoblidables. Després d'una bona estona de germanor s'han de tornar a posar en marxa. Ja està calculat, una hora i mitja més, ja arribem a Llavaneres. El tram que falta és com anar per casa, són els seus boscos, els que molts dissabtes passen al matí, els coneixen molt bé, cada racó. La font del Mal pas, la ferradura, Camí fondo, Santa Mònica, cementiri i ja arriben a Llavaneres. Són les sis de la tarda, un any més, han pogut realitzar-la i per acabar, es troben tots en el Casal i brindem amb cava, tot ha anat bé i ningú a pres mal. Es fa petons, s'acomiaden desitjant que l'any vinent puguin tornar a trobar-se. La Marta arriba a casa, una bona dutxa d'aigua calenta, pijama i una gran satisfacció. Agreix a la vida tantes i tantes experiències boniques que li dona i que pot compartir amb els altres.